

politiske dagsorden. Jeg har i hvert fald mødt Venstre og De Konservative i mange sammenhænge, hvor de har været parat til utrolig meget administrativt bøv, hvis det var sådan, at man kunne nå det resultat, som man politisk gik efter. Det tror jeg såmænd man kan tage os alle sammen i, men det er også en del af den virkelighed, vi forholder os til.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af lovforslag nr. L 239: Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Undtagelse af forsøgsvirksomhed fra »must carry«-forpligtelsen og mulighed for oprettelse af større fælles nævne). Af kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen). (Fremsat 28/4 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg skal gøre opmærksom på, at skatteministeren er så alsidig, at han i dag også fungerer som kulturminister.

Forhandling

Carsten Hansen (S):

Der var en af mine kolleger, da jeg kom ned i salen, der spurgte, om det var et indisk krydderi, vi skulle behandle i salen her i dag. Jeg må sige, at »must carry« er noget ganske andet. Det er jo nogle følger af de aftaler, vi har lavet omkring medieforhandlingerne, som vi her bærer igennem som lovforslag. Og lad mig sige, at det er ganske fornuftige ændringer, så vi kan fortsætte med digitaliseringsforsøgene.

Det er klart, at vi ikke kan forpligtige folk i et forsøg til at betale afgifter. Derfor er det en vigtig ting, at vi kan fortsætte med forsøgene. Og der ligger vel også en lille smule industripolitik i, at vi kan køre digitaliseringsforsøg i Danmark, så vi kan være med på vognen, hvor vi jo ikke er de fremmeste i forvejen.

Formålet er at sikre, at ejerne af tv-anlæggene ikke kommer af med ekstra udgifter i forbindelse med forsøgene.

Omkring de større fælles nævne skal jeg sige, at det er en god mulighed, der ligger i den tilretning af loven, vi laver, og vi bevarer dispensationsmuligheden, hvilket vi lægger megen vægt på, så der er noget fleksibilitet i loven.

Alt i alt er det et lille godt lovforslag, som vi fra Socialdemokratiet gerne vil støtte, således at vi kan fortsætte digitaliseringsforsøgene og vi har mulighed for at lave lidt større nævne, og dispensationsmuligheden er der, hvilket vi lægger vægt på.

Det er et forslag, vi gerne vil støtte.

Jens Rohde (V):

Som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er det jo en aftale, som forligspartierne af den 15. december har lavet, og Venstre støtter selvfølgelig forslaget, som det ligger her.

Vi synes jo, at »must carry«, hvad enten det er indisk karry, eller hvad det er, vi taler om, er et levn fra fortiden, et paternalistisk levn fra fortiden. Så helt specifikt i forhold til opgaven, som ligger foran os med at få fremmet digitaliseringen, er det en ganske god idé at lave undtagelsen. Men det er vel også sådan set ud fra et generelt synspunkt ganske sund fornuft.

Med hensyn til fællesnævne ønsker vi i Venstre at skabe nogle bedre rammer at agere under for de private stationer. Og derfor ser vi egentlig også gerne indarbejdet i loven, at man får en fri mulighed for oprettelse af fælles nævne inden for et enkelt amt; altså væk med det såkaldte naboprincip. Og så synes vi naturligvis også, at sendestyrken skal sikre borgerne en kvalitet, der matcher den, som man modtager de regionale TV 2-programmer på.

Med disse bemærkninger støtter vi naturligvis det foreliggende forslag.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Blot en enkelt bemærkning til hr. Jens Rohde om de udmeldinger, der kom fra talerstolen.

Jeg går ud fra, at man støtter lovforslaget, som det ligger. Jeg kunne forstå, at hr. Jens Rohde var optaget af, at naboprincippet skulle væk, men det er jo ikke det, der ligger i det her lovforslag. Jeg vil bare lige sikre mig, at de politiske udmeldinger ikke havde så meget at gøre med dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det kan jeg bekræfte over for hr. Carsten Hansen. Vi løber naturligvis ikke fra vores aftale, men derfor kunne man jo godt sætte sig ned inden andenbehandlingen og se, om der var nogen fornuft i at få indarbejdet de ting, som jeg nævnte fra talerstolen.

Pernille Sams (KF):

Det Konservative Folkepartis ordfører, hr. Brian Mikkelsen, kan ikke være til stede her i dag. Derfor skal jeg på hans vegne sige følgende:

Det er et lille banalt forslag, vi her behandler. Muligheden for at etablere større fælles nævn er et led i medietillægsaftalen fra marts, så det kan vi selvfølgelig støtte. Det sikrer større fleksibilitet for lokalradio og -tv.

Næste skridt er at løse situationen i hovedstadsområdet, hvor Frederiksborg Amt bør være med i et fælles hovedstadsnævn. Radio-bølgerne kender nemlig ikke til amtsgrænser.

Med hensyn til den manglende »must carry«-forbindelse for digital tv-forsøgsvirksomhed er vi enige i, at det ikke vil være rimeligt at pålægge anlægsjerne en sådan forpligtelse, så længe der er tale om forsøgsvirksomhed.

Aage Frandsen (SF):

SF kan naturligvis støtte forslaget, idet det er en del af en aftale, som er indgået med de partier, som er med i mediaaftalen. Vi kan støtte, at man giver dispensationen, når det drejer sig om »must carry«-forpligtelsen, i forbindelse med digitalforsøgene. Vi mener, at ordningen ellers er helt rigtig, også selv om vi lever i en anden tid, end vi gjorde for 20 år siden, men når det drejer sig om disse forsøg, er det klart, at det ikke er hensigtsmæssigt, og at det ikke er rimeligt, når der er tale om forsøg. Så må man se på til den tid, når forsøgene er overstået, i hvilket omfang »must carry«-bestemmelsen skal træde i kraft med det samme eller senere, men i hvert fald må det være et princip, som er rigtigt.

Med hensyn til områdernes størrelse i forhold til indbyggertal er det her forslag sådan set

bare en markering af noget, som i forvejen var muligt, for dispensationsbestemmelsen var der i forvejen og er der stadig væk, så derfor kan vi også støtte dette. Vi havde gerne set, som nok en række andre partier, at det havde været et større og mere omfattende lovforslag, men sådan skulle det ikke være.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti kan støtte det foreliggende lovforslag. Som flere af ordførerne har nævnt, er det jo et forholdsvis enkelt forslag, og det er en konsekvens af de medieforhandlinger, der har været i månedsvis. Derfor er det jo virkelig en sag, vi har haft drøftet i udvalget, og den konsekvens, der kom ud af medieforliget, var jo, at vi i enighed sagde, at det her skulle træde i kraft pr. 1. juli.

Vi vil i Dansk Folkeparti medvirke til en hurtig udvalgsbehandling.

Henrik Svane (RV):

Selv om dette lovforslag ved første øjekast måske ikke forekommer særlig opsigtsvækkende, blot en konsekvensændring af et tidligere indgået forlig, er det ikke desto mindre et væsentligt eksperiment, der tages hul på. Digitaliseringen af tv-mediet kommer på længere sigt til at revolutionere vores fjernsynsmuligheder, og kommende generationer vil stå uforstående over for, at sort-hvid skærm og én kanal nogen sinde har været en realitet. Mulighederne for at tilbyde borgerne gode udsendelser af høj kvalitet forbedres ganske betydeligt, og nicheprogrammer for mindre grupper kan sendes langt oftere, fordi digitaliseringen medfører et nærmest ubegrænset antal kanaler.

Risikoen er selvfølgelig også, at de mange tilbud opfostrer den ultimative zappergeneration – bombarderet med informationer, men uden særlig viden. I Det Radikale Venstre tror vi imidlertid på, at et stort folkeoplysende potentiale kan realiseres med de nye muligheder.

»Must carry«-forpligtelsen er en væsentlig del af den danske medietradition, men eftersom der er tale om et feltforsøg med mindre tidshorisont, er det Det Radikale Venstres holdning, at det er rimeligt at dispensere fra denne. Derudover ændres på rammerne for at nedsætte fælles nævn. Da formålet er at styrke de lokale tv-stationers seergrundlag og dermed også eksistensgrundlag, er det en fornuftig ændring.

Det Radikale Venstre kan derfor støtte forslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Det kan Enhedslisten ikke. Det forslag, vi behandler her, er jo på forhånd aftalt mellem medieforligspartierne, og det betyder også, at Enhedslisten ikke har været inddraget i nogen forhåndsdrøftelser, da vi som bekendt er det eneste parti, der ikke er med i medieaftalen.

Vi finder, at det foreslåede tillæg til aftalen vil betyde en yderligere styrkelse af de kommercielle lokal-tv-stationer, hvilket også fremgår af bemærkningerne. Udvidelsen af sammenlægningstallet fra 200.000 til 300.000 indbyggere sker med det formål at udvide seergrundlaget og dermed øge reklamegrundlaget.

Enhedslisten er modstander af denne kommercielle tankegang, som lovforslaget og som medieforliget i øvrigt er udtryk for, og vi kan derfor ikke give vores støtte til lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Skatteministeren skal ikke have utak for at være fungerende kulturminister og må tage med hjem til kulturministeren, at vi naturligvis støtter forslaget.

Forslagets første punkt er en nødvendighed. Vi har det, der på godt mundret dansk hedder »must carry«-forpligtelse for antenneforeninger og kabelsystemer, for at folk, der er tilsluttet de systemer, kan være sikre på at se danske tv-udsendelser. Men når vi skal i gang med en udbygning af digitalt fjernsyn, må vi regne med, at der i de første mange år vil blive sendt udsendelser med det digitale system, uden at der er ret mange, der kan modtage dem, af den simple grund at folk først skal investere i nye fjernsynsapparater eller convertere, de kan stille oven på deres fjernsynsapparat.

Derfor vil det ikke være rimeligt at forlange, at antenneforeninger og kabelsystemer skal investere i at kunne transportere digitale udsendelser, som der i øvrigt kun vil være meget få modtagere til. Så i takt med at de digitale systemer bliver udbygget, vil det først på det tidspunkt være relevant at bringe dem ind i »must carry«-forpligtelsen igen.

Så er der spørgsmålet om at ændre størrelsen af disse fælles nævn, og selv om Enhedslistens ordfører, hr. Søren Søndergaard, har det indtryk, at hvis man udvider de nævns størrelse, vælter reklamemillionerne ind på de lokale tv-stationer, så er det bestemt ikke tilfældet. Rent faktisk er det sådan, at nogle steder vil man slet ikke benytte sig af det, fordi det simpelt hen er for dyrt for de lokale tv-stationer. Det at få flere

seere er ikke bare et indtægtsgrundlag. Det er også en udgiftspost, for ophavsretligt er det sådan, at i det øjeblik, du udvider antallet af mulige seere, skal du betale KODA, Gramex, CopyDan osv., og det er en udregning, som man må gøre på den enkelte lokal-tv-station, om det overhovedet kan betale sig at benytte sig af den her mulighed.

Men tager vi et sted, som jeg selv er bedst bekendt med, nemlig Århus, så er det sådan, at der i Århus Kommune bor 276.000 mennesker eller noget i den stil. Der er en lokal-tv-station i Århus, og der er en masse kommuner, der grænser op til Århus Kommune. I mange af de kommuner har man antenneforeninger, som gerne vil have mulighed for at transmittere TV Danmarks udsendelser. Det kan man ikke i dag, hvor grænsen ligger på disse 200.000.

Derfor vil det være sådan, at forøgelsen til de 300.000 gør det muligt for disse nabokommuners borgere, der er tilsluttet kabel-tv, at se lokal-tv. Hvorfor skulle vi forhindre dem i det? Når lokal-tv-udsendelserne under TV Danmark-paraplyen bliver produceret og sendt, hvorfor skal Folketinget så forhindre nogen i at se disse udsendelser?

Derfor vil jeg også under det udvalgsarbejde, vi nu skal have, se på, at der er nogle steder i Danmark, hvor man har problemer med, at modtageforholdene simpelt hen er for dårlige. De mennesker, der bor inden for de her områder, har svært ved at modtage, fordi den styrke, der bliver sendt med, er for lav. Tv-stationerne skal betale for, at man går ud fra, at de pågældende ser med fuld styrke, og de pågældende mennesker vil gerne se udsendelserne. Hvorfor skal Folketinget forhindre nogle mennesker i at se noget, som i øvrigt under alle omstændigheder bliver sendt? Derfor vil vi under udvalgsarbejdet se på muligheden for, at man i de områder, hvor man har de problemer, i samarbejde med telemyndighederne kan få forøget sendestyrken.

Endelig er der nogle steder i landet, hvor man har problemer med, at der er nabokommuner, som skal springes over, for at man kan komme ud til kommuner, som via deres fælles nævn og deres antenneforeninger gerne vil kobles på. Det er kun et enkelt sted eller to i landet, man har de praktiske problemer, og det må vi så under udvalgsarbejdet se på, om vi kan finde en fornuftig løsning på.

Men Fremskridtspartiet støtter naturligvis forslaget. Når der produceres lokal-tv, og når

der er mennesker, der gerne vil se det, så skulle det være dumt, hvis Folketinget forhindrer folk i at få den mulighed.

Tove Videbæk (KRF):

Selv om dette forslag er meget kort og virker ret enkelt, kan det faktisk have vidtrækkende konsekvenser for de lokale radio- og fjernsynsselskaber, som det drejer sig om.

»Must carry«-bestemmelsen virker rimelig, da der er tale om forsøg med digital sending og det i øvrigt ikke direkte vedrører ikkekommercielle og græsrodsstationer og på længere sigt heller ikke vil komme til det. Lovændringen vedrører udelukkende antenneforeninger med over 25 tilsluttede. Det vil efter min opfattelse ikke være rimeligt at pålægge de fællesantenneanlæg, der berøres af bestemmelsen, den store udgift at ændre deres udstyr i en forsøgsperiode til også at kunne tage de digitale signaler, så derfor kan jeg helt tilslutte mig denne del af forslaget.

Men afsnittet om lokalradio- og -tv-nævn er jeg derimod mere kritisk over for. Derfor vil jeg også indsende et ændringsforslag om, at dette lovforslag skal opdeles i to. Problemet er, at denne del af lovforslaget vil medføre store ekstraudgifter for ikkekommercielle lokalradio- og -tv-stationer.

Sagen er, at de lokale radio- og tv-stationers betalinger til KODA og Gramex direkte afhænger af sendeområdets størrelse, og med sammenlægning af lokalradionævn vil der dermed netop ske en udvidelse af det sendeområde, der ligger til grund for afgifternes størrelse. De eneste, der direkte vil nyde godt heraf, er som understreget i bemærkningerne de kommercielle lokalradio- og -tv-stationer.

Det, som man har intentioner om via dette lovforslag, er at etablere større samsendingsområder, således at de kommercielle stationer vil få mulighed for i væsentlig grad at forøge deres indtægter på reklamer, hvilket jo også er indskrevet i bemærkningerne som intentionen med forslaget.

Jeg synes, at denne ændring er urimelig. Kan det virkelig være Folketingets opgave at vedtage lovændringer, der har til hensigt at gøre det lettere for de kommercielle radio- og tv-stationer at tjene på de reklamer, når man dermed samtidig pålægger de ikkekommercielle radio- og tv-stationer, altså græsrodsstationerne, større udgifter?

For de ikkekommercielle og græsrodsstationerne er det i forvejen urimeligt, at de skal betale i forhold til et indbyggergrundlag, idet de ofte sender til smalle målgrupper. F.eks. er der en iransk station i Århus, der sender på farsi. Der er måske 500 lyttere til deres programmer. Alligevel skal de til KODA og Gramex betale for et indbyggergrundlag på i øjeblikket 240.000. Det svarer til at lade den lille købmand betale lige så meget i skat som det store supermarked.

Allerede som situationen er med den nuværende lov, er der adskillige ikkekommercielle stationer, hvis økonomi er tyngt af at skulle betale enorme beløb til KODA og Gramex, og mange stationer giver udtryk for deres frustrationer over på den ene side at få et økonomisk tilskud til at videreudvikle stationen for at højne kvaliteten i de udsendte programmer og så på den anden side at skulle sende en forholdsvis høj andel af disse midler videre til KODA og Gramex.

Den lidt galgenhumoristiske kommentar er ofte, at det ville lette administrationen, hvis tilskudssekretariatet tog halvdelen af de bevilgede midler og sendte dem direkte til KODA. Det ville være et stort fremskridt for ikkekommercielle stationer på både radio- og tv-siden, hvis KODA blev pålagt at skulle anerkende og opkræve afgifter i henhold til den ændrede mediesituation, hvor lovgivningen nu klart skelner mellem kommerciel og ikkekommerciel lokalradio- og -tv-virksomhed.

For mit vedkommende vil jeg anbefale, at en så vidtgående ændring ikke gennemføres, før der er givet ikkekommercielle radio- og tv-virksomheder garanti for, at deres udgifter ikke forøges, og at deres mulighed for at sende ikke indskrænkes yderligere.

Altså første del af forslaget kan vi støtte, men bestemt ikke anden del af forslaget.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det var fru Tove Videbæks bemærkninger om KODA/Gramex og fælles nævn og størrelsen på dem, der fik mig på talerstolen.

Jeg var til et møde forleden dag med hr. Jens Rohde i Dansk Tonekunstnerforening, hvor der var folk til stede fra KODA og Gramex, som havde forstand på disse tal, og de oplyste rent faktisk, at hvis man skulle gå ind og betale for det antal lyttere eller seere, man havde, ville det for en lang række mellemstore og store statio-

ner betyde, at de skulle af med langt mere, end de betaler i dag, og for de små etniske stationer eller ikkekommercielle stationer ville det betyde en lempelse.

Det var i hvert fald overraskende for mig, for jeg har ellers fået oplyst det modsatte, især af nogle på den politiske højrefløj, så derfor er det måske et område, vi på et eller andet tidspunkt skal se på. Men det er jo ikke det, der lægges op til i forhold til det her, og jeg vil godt sige, at det er ikke det, jeg føler er intentionen med muligheden for de større fælles nævn, som ligger i det her spørgsmål. Jeg synes, fru Tove Videbæk overfortolker det lidt, og jeg synes egentlig, vi bare tilretter det til virkeligheden, som den er i dag, hvor man jo faktisk har dispensationsmuligheder.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er enig med fru Tove Videbæk i, at der er en pointe her, som vi i hvert fald skal ind at se på, men man kunne så også omvendt diskutere, om det ikke er frekvensfråds, at man skal sende radio eller tv til 500 mennesker.

Men det, jeg godt vil spørge fru Tove Videbæk om, er, om Kristeligt Folkeparti vil være med til at arbejde positivt på, at vi generelt går ind og kigger på de KODA- og Gramexafgifter, således at man ikke fremover, som man gør det i dag, betaler afgifter, som om folk havde otte ører og kunne høre et hav af radiostationer eller se et hav af tv-stationer på én gang, men at man betaler for det reelle lyttartal, og at vi så selvfølgelig derefter går ind og kigger på prisen, og at princippet om, at man betaler efter et reelt lyttartal, hvor der kigges på gallupundersøgelserne, skal være gældende for såvel de kommercielle som de nonkommercielle.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Hr. Carsten Hansen nævner, at vi skal tilrette loven efter virkeligheden, som den er i dag, og virkeligheden i dag er jo netop, som jeg sagde, at de store pengestærke kommercielle stationer betaler nøjagtig det samme til KODA/Gramex som de små ikkekommercielle græsrodsstationer gør. Det kan bestemt ikke være rimeligt, og det forværrer man nu yderligere, hvis man vedtager det her lovforslag, for så bliver grundlaget for, hvor stort et beløb de skal betale til KODA/Gramex, større. Ja, vi skal forholde os til

virkeligheden, som den er i dag, og den er, at de ikkekommercielle er utrolig presset allerede, og at de vil blive endnu mere presset med den her lov.

Til hr. Jens Rohde: Ja bestemt, jeg vil meget gerne være med til at kigge på de her KODA-/Gramexafgifter, og jeg vil gerne være med til at finde en bedre metode til at udregne KODA-/Gramexafgifterne, meget gerne.

Kulturministeren (Ole Stavad, fg.):

Jeg vil godt takke ordførerne. Jeg kan sige, at kulturministeren og ordførerne sådan set har gjort det rimelig enkelt at vikariere for kulturministeren i den her sammenhæng. Jeg skal takke på regeringens og ikke mindst kulturministerens vegne for de mange positive tilkendegivelser om lovforslaget.

Jeg forstod, at Enhedslisten og hr. Søren Søndergaard var imod, og jeg forstod på fru Tove Videbæk, at Kristeligt Folkeparti nærmest var imod, for man tilsluttede sig den første del og gik imod anden del. Så har der været en diskussion omkring KODA/Gramex, som jeg tror det vil være mest hensigtsmæssigt at man følger op på under udvalgsarbejdet.

Alt i alt virker det som et lovforslag, der skulle have gode muligheder. Jeg undrede mig måske en lille smule over Venstres ordfører undervejs. Nu blev det ganske vist afklaret i debatten med hr. Carsten Hansen, at Venstre vil slutte med at stemme for. Det takker jeg for. Men når jeg tænker på, at et parti, der har sine rødder i andelsbevægelsen, på et område som medieområdet har signaleret, at det kommercielle står over alt andet, og spørger, om sådan noget som lokalradioer med 500 lyttere ikke er frekvensfråds, så er det, jeg spørger: Hvor er det, Venstre har bevæget sig hen i forhold til det også at have noget, der hedder rødder? Men det er jo en debat, der kan tages i mange sammenhænge. Jeg synes bare, at med de bemærkninger, som hr. Jens Rohde kom med her, kunne man næsten ikke lade være med at komme med den.

Men i øvrigt tak for en positiv modtagelse.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg skal blot gøre den fungerende kulturminister opmærksom på, at frekvenser jo er en meget sparsom ressource, som vi har problemer med at finde nok af, og derfor synes jeg, der er ræson i, at man diskuterer, om det kan være

rigtigt, at man i ytringsfrihedens navn skal sende radio eller tv til 200 eller 300 eller 400 mennesker. Det kunne jo være, at man kunne få en langt bedre udnyttelse af frekvenserne ved at gribe det an på en anden måde.

Carsten Hansen (S):

Jeg vil godt sige tak for, at den fungerende kulturminister så hurtigt fik fat i pointen, for det er jo lidt underligt, at et parti som Venstre, som går ind for nærdemokratiet, i hvert fald siger det ved alle lejligheder, her vil forsøge at tage nærdemokratiet ud af de lokale nævn, som jo er lokalt udnævnte folk, og siger, at de faktisk kalder det frekvensfrådseri, når en lille gruppe på 500 mennesker kan få en sendetilladelse. Jeg synes nok, at det er lige at gå over stegen i forhold til det her, også i forhold til, hvad Venstre normalt siger de står for. Men det er måske noget andet, man gør i virkeligheden, end det, man siger.

Kulturministeren (Ole Stavad, fg):

Jeg vil gerne sige til hr. Rohde, at det er jo netop, fordi det er en knap ressource, at vi politisk er nødt til at tage hånd om, at de, der ikke kan stemme sig igennem eller kan købe sig igennem, også når vi taler om noget, der er så vigtigt som medier, har rettigheder. Det var dér, det skuffede mig, at Venstre tilsyneladende har den holdning, at fordi frekvenser er noget, der er en begrænset mængde af, så skal man overlade til dem, der har flest penge, at sørge for at komme længst muligt ud med de budskaber, de synes er vigtigst at komme ud med. Det er dér, vi skiller.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Socialdemokratiet og regeringen får det jo til at lyde, som om jeg ikke synes og Venstre ikke synes, at disse befolkningsgrupper skal have en chance for at komme til orde. Det har jo ikke noget med det at gøre. Det her er jo et spørgsmål om, hvordan vi stykker et frekvenslandkort sammen på den bedst mulige måde og ved at lave nogle sammenlægninger af nogle frekvenser giver disse befolkningsgrupper måske endda en endnu bedre mulighed for at komme til orde.

Men at de skal sidde på en hel frekvens alene, ja, det synes jeg faktisk er frådseri, netop i betragtning af at vi har den sparsomme frekvensressource. Der er andre måder at gøre det på end lige netop den måde, vi har stykket vores frekvenslandkort og vores lokale nævn sammen på i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om Det Kongelige Teater og Kapel. (Redegørelse nr. R 18).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling tirsdag den 18. maj 1999.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 7. maj 1999, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 14.17